

J. E. Bogomil:

Zimski večeri.

Dolgi so zimski večeri. Sam mrak in sama noč. Dneva pa ravno toliko, da ob ime ne pride.

Dolgi so zimski večeri, dolgočasni pa samo včasih. Robarjev Tonček pravi, da mu je samo takrat dolgčas, kadar se mora učiti. Zato pa že tudi »vse zna«, komaj knjigo malo odznotraj pogleda. Seveda je pa za svojo učenost včasih tudi zaprt, toda takrat ni kriv Tonček, ampak gospod učitelj, ki tako čudno vprašuje, da mu Tonček ne zna in ne more odgovoriti. Pa Tončka vprašajte, če ni res!

Pa sem jo malo zavozil. Tončka sem vam začel tožiti, namesto da bi vam kaj povedal o zimskih večerih.

Naj vam torej povem, kdaj zimski večeri niso dolgočasni.

Takole, kadar pride »Angelček« v hišo, je že prijetno par večerov. Tonček ga hitro pregleda, prebere povesti in pesmi, najdlje se pa včasih ubija z zadnjo stranjo. A ker ljubi svoje življenje, zato prepusti rad ubijanje drugim. Sam najrajši uživa čast, drugi pa trpe zanj in za njegove uganke. Med rešilci je pa Tonček rad, a rešijo ga le drugi.

Pa kdaj je še prijetno pozimi? Takrat, kadar otresejo stari oče pepel iz pipice, pa začno: »Enkrat je živel en kralj, ki je imel tri sinove...« Da bi vi videli Tončka, kako takrat posluhne! Bog varuj, da bi vmes kdo zakašljaj; saj je še z očmi treniti skorajda prepovedano.

Takó-le!

Robarjeva teta Katra pa tudi marsikaj vedo in znajo. Tako so zadnjič enkrat kazali otrokom, kaj znajo pri luči narediti s svojimi prsti na roki. Samo prste na roki je treba prav zložiti, primerno upogniti, pa se pokaže na senci tako lepa podoba, da je veselje: zajček, pasja glava, plavajoča raca, človeški obraz, mož s klobukom na glavi in še druge reči.

To je pa zopet nekaj za Pepico s prstkom v ustih in za Marico s punčko in za Tončka Robarjevega! Joj, kako bi se rad naučil, kar teta znajo! Koliko je že teti ponudil, da bi ga naučili! Nožek, konja, ki mu ga bo prinesel znabiti sv. Miklavž, krono, ki jo bo dobil znabiti od botra: vse bi dal, samo da bi ga teta naučili. Pa kako medéno jim prigovarja, da bi jih omečil.

Svete Lucije dan pa naši ljudje malo bolj praznujejo kakor druge delavnike. Tisti dan lani je bil pa ravno čas, da so teta začeli kazati svoje skrivnosti. Ali so jo spet gledali Robarjevi trije, najbolj seveda Tonček. To bo veselje zvečer, ko bo lahko sam pokazal, koliko zna! Seveda prvi večer ne gre še vse čisto gladko. Kje pa pade kdo mojster iz nebes? Vsake umetnije se je treba učiti. V dobrih štirinajstih dneh bo že šlo tudi Tončku vse drugače.

V dolgih zimskih večerih je res potrebno malo poštene zabave. Preveč pa tudi ne.

Robarjev in drugi Tončki: ne pozabite tega! Šola mora biti prva, potem šele zabava.

